

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN DERDE KWARTAAL 2023

Een levend wonder

Montenegro, 1 juli

Milanka

Moeder ging regelmatig voor controle naar de arts tijdens de eerste zes maanden van haar zwangerschap in Montenegro. De arts zag geen aanwijzingen dat er iets niet in orde zou zijn.

Maar wat moeder en de arts niet wisten, was dat de kleine Voya een afwijking ontwikkelde vanaf dag 27 na de conceptie. Zijn ruggengraat ontwikkelde zich niet goed genoeg in de onderrug. Hij had een gat in zijn rug. Een deel van zijn ruggengraat stak door het gat naar buiten en de zenuwen werden daar omgeven door een soort ballon. Voya had spina bifida.

Moeders buik werd behoorlijk groot en zij consulteerde een tweede arts. Deze arts vertelde haar dat de baby een ballon van zo'n 15 centimeter op zijn rug had.

Moeder werd opgenomen in het ziekenhuis. De arts zei botweg dat de vooruitzichten voor de baby niet goed waren. Ze zei dat de baby zou sterven of ernstig gehandicapt zou zijn en zij raadde aan de geboorte snel in te leiden zodat de zwangerschap beëindigd zou worden.

De volgende dag, op een vrijdag, maakte de arts een echo en ontdekte dat Voya zijn benen niet kon bewegen. De conclusie van de arts was dat Voya zijn benen niet zou kunnen gebruiken.

De volgende dag was het sabbat, de rustdag, maar niet voor moeder. Ze huilde de hele dag. Die nacht was ze uitgeput en sliep voor het eerst in drie dagen.

Op zondag werd moeder wakker en vroeg ze zich af of het soms allemaal een nare droom was geweest. Maar toen herinnerde ze zich alles weer en begon opnieuw te huilen. Door haar tranen heen sprak ze tot God.

'God, U bent groot en almachtig,' zei ze. 'U kunt alles doen. U gaf het leven aan mijn Voya. U bent getuige van alles wat er gebeurt. Als U besluit hem tot U te nemen, dan is dat niet gemakkelijk voor mij, maar ik zal het accepteren. Als het uw wil is, zal ik er vrede mee hebben. Maar als U hem in leven laat, maak hem dan alstublieft gezond. Wat U ook beslist, ik zal het aanvaarden. Weest U er gewoon bij en zorg ervoor dat er niets gebeurt zonder uw toestemming. Ik smeeek het U, in Gods naam. Amen.'

Na het gebed voelde moeder zich vredig. Ze was machteloos en al haar hoop was op God gericht. Zij geloofde dat God zou doen wat het beste was. Maar het wachten was het moeilijkste deel.

Gods stuurde die zondagochtend al een straaltje hoop. De arts ontdekte dat de blaas van Voya vol was. Dat was een indicatie dat er iets aan het werk was. Kinderen met beschadigde ruggen hebben meestal een lege blaas.

Na tien dagen in het ziekenhuis, werd moeder ontslagen. Het was alsof de arts zei: 'Laat haar gaan en laat Gods wil gebeuren.'

Korte tijd later was moeder opnieuw in het ziekenhuis. De arts wilde zien of de benen van Voya konden bewegen. Moeder en vader baden voordat zij naar het ziekenhuis gingen en ze baden ook terwijl ze op de uitslag wachtten.

Toen de arts de echo deed, bleven de benen van Voya zonder beweging. Vijf minuten gingen voorbij. Tien. Vijftien. Zijn benen bewogen niet en vader en moeder bleven bidden.

'Heer, laat ons opnieuw uw kracht zien,' bad moeder. 'Troost ons. Laat de baby zijn benen bewegen.'

Na twintig minuten, begon de baby te bewegen, zowel zijn rechter als zijn linkerbeen bewoog. Vader en moeder waren uitzinnig van blijdschap. Ze gingen naar huis en wachtten tot 20 maart, de dag waarop de geboorte werd verwacht.

De arts waarschuwde dat de baby dood geboren kon worden. Maar moeder wist in haar hart dat God had besloten Voya in leven te laten. In de weken voor de geboorte, bad zij onophoudelijk.

Net voor de geboorte bad ze opnieuw. 'Lieve God, over een paar minuten ontdek ik wat U heeft besloten ten aanzien van Voya, of hij leeft of niet. Ik bid U opnieuw om zijn leven. Maar niet mijn wil, maar uw wil zal gebeuren. Ik dank U in de naam van Jezus. Amen.'

De geboorte ging snel. God gaf moeder kracht. Ze lachte van blijdschap toen ze Voya hoorde huilen.

Het leven was niet gemakkelijk voor de jongen. Hij bracht veel van zijn jonge jaren door bij artsen en met lichamelijke therapieën. Maar de artsen zeggen dat hij een levend wonder is. De kleine jongen die volgens hen geen kans van leven had, is nu een lange, sterke tiener die houdt van rennen en springen.

‘God heeft een wonder verricht voor onze Voya,’ zegt moeder, die overigens Milanka heet. ‘Voya fietst en voetbalt zonder fysieke problemen. Dank aan God voor alles wat Hij voor mij en mijn gezin heeft gedaan.’

Op dit moment is Voya een leerling op de adventistische middelbare school in Novi Sad, in Servië. Deze school is geopend met hulp van de dertiende sabbatschoolcollecte in het derde kwartaal van 1997. Dus een collecte van meer dan 25 jaar geleden helpt Voya nu om een adventistische opleiding te krijgen.

Voya’s familie is dankbaar voor de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal. Het helpt mee om een nieuw kamp te bouwen voor scouting/pathfinding in hun thuisland Montenegro, waar Voya’s zusje en andere kinderen in staat zullen zijn om te horen over de bijzondere God die gebeden verhoort. Dank voor een gulle gift tijdens de dertiende sabbat.

Gered door een hond

Montenegro, 8 juli

Sekule

De vader op leeftijd staarde naar de 21jarige zevendedagsadventist die bij zijn appartement had aangebeld voor Bijbelstudie.

Zijn 16jarige zoon was niet thuis om het document met de Bijbelles in ontvangst te nemen in Podgorica, de hoofdstad van Montenegro.

'Dit is mijn enige en geliefde zoon,' vertelde de vader aan Sekule, 'ik heb niemand anders in mijn leven dan hij. Ik heb mijn hele leven op hem gewacht. Daarom wil ik iets van je weten. Hoor je bij een sekte?'

Sekule wilde de man vertellen dat hij niet bij een sekte hoorde, maar dat hij zevendedagsadventist was. Hij voelde echter angst.

'We zijn geen sekte,' zei hij. 'Wij zijn christenen die in Jezus Christus en in de heilige Geest geloven en wij willen uw zoon alleen helpen begrijpen wat de fundamentele waarheden van de Bijbel zijn. Uw zoon leert niets dat verkeerd is.'

'Ik wil niet dat hij zich bij een sekte aansluit,' zei de vader.

Toen uitte de vader een bedreiging waar het bloed van Sekule van stolde.

'Als iemand mijn zoon een verkeerde richting op stuurt, ben ik bereid die persoon te doden en mijn gezin te verdedigen,' zei hij.

Het waren de jaren negentig van de vorige eeuw en er hing vrijheid in de lucht nadat het voormalige Joegoslavië uiteengevallen was in een aantal kleinere landen, waaronder Montenegro. Sekule en andere adventisten gebruikten hun vrijheid door Bijbelstudies aan te bieden in de hoofdstad.

Na de boosaardige ontmoeting worstelde Sekule een week lang met God. Hij maakte zich zorgen wat er zou gebeuren als hij naar het appartement terugging. Zijn angst nam met de dag toe. Op de zesde dag knielde hij voor God en zei: 'Ik ben doodsbang. Ik weet niet wat er zal gebeuren. De enige oplossing is niet terug te gaan naar het appartement, maar dat kan geen oplossing zijn aangezien ik de zoon beloofd heb om te komen. Ik heb iets bijzonders van U nodig. Help me alstublieft.'

De volgende dag, herhaalde hij het gebed, pakte Bijbelles en verliet zijn huis om ze uit te delen. Toen hij naar het eerste appartement liep, kwam hij door een park dat het thuis was van een roedel zwerfhonden. De grootste hond verliet de roedel en volgde Sekule.

'Ga weg!' zei Sekule tegen de hond. 'Wegwezen.'

De hond deed een paar stappen achteruit, maar volgde toen opnieuw.

De hond wachtte voor het eerste appartement dat Sekule bezocht. Vervolgens ging hij mee naar het volgende huis. Toen Sekule bij het appartementencomplex kwam waar de achterdochtige vader woonde, volgde de hond hem de trap op. Dit was de eerste keer dat de hond meeging het appartementengebouw in. Sekule beseftte dat God probeerde hem te bemoedigen.

'Waarom zou je bang zijn met die hond aan je zijde,' leek God te zeggen. 'Ik stuur een engel om je te beschermen als dat nodig is. Deze hond is het zichtbare bewijs van mijn aanwezigheid. Wat je niet kunt zien is hoe Ik je bescherm.'

Sekule voelde zich bemoedigd.

Toen Sekule en de hond bij de deur van het appartement kwamen, zei Sekule opnieuw: 'Ga weg. Ga weg.'

De hond deed drie stappen terug op de trap en keek naar hem op.

Sekule belde aan.

De vader opende de deur. Toen hij Sekule zag werd hij woedend. Hij brulde: 'Maar jij bent...' Toen zag hij de hond en deed een stap terug. Hij ademde in en zei op een rustiger toon: 'Mijn zoon heeft besloten dat hij geen interesse meer heeft in de Bijbelstudies.'

Toen Sekule het gebouw verliet, liep de hond in tegenovergestelde richting. Sekule heeft de hond nooit meer gezien.

Er ging een jaar of tien voorbij en de zoon werd een beroemd zanger in Montenegro. Tijdens een media interview sprak hij eens over zijn geloof. Hij zei: 'Ik geloof echt, maar er zijn een paar zaken waar ik anders over denk dan in ons traditionele geloof gebruikelijk is.'

Toen Sekule deze woorden hoorde, was hij erg blij. Hij wist dat God de Bijbellessen tot zijn eer gebruikt had.

Sekule weet niet wat er verder met de zoon gebeurd is. Hij woont en zingt niet langer in Montenegro. Maar Sekule weet één ding: God beschermt iedereen die het evangelie verspreidt.

Met een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte wordt een nieuw scouting/pathfinder kamp gebouwd in het thuisland van Sekule, Montenegro. Kinderen en tieners kunnen hier over God horen. Dank voor een ruimhartige gift tijdens de dertiende sabbatschool.

Online zendeling

Servië, 15 juli

Nemanja

Nemanja scrolde door Instagram en realiseerde zich dat hij niet veel pagina's kon vinden met een adventistische boodschap in zijn moedertaal, Servisch.

Hij vroeg zich af: 'Waarom is onze kerk niet vertegenwoordigd op Instagram?'

Toen zei hij tegen zichzelf: 'Waarom doet niemand hier iets aan?'

De volgende vraag die in hem op kwam was: 'Waarom doe ik er zelf niet iets aan?'

En zo begon Nemanja met online zendingswerk. Zijn Instagram profiel heeft momenteel meer dan 5000 volgers in de wereld en op twee andere sociale media kanalen heeft hij ook nog volgers. Naast het plaatsen van berichten over adventistische geloofspunten op zijn kanalen, geeft Nemanja ook nog leiding aan tien kleine groepen voor Bijbelstudie met elk twintig tot dertig deelnemers op Instagram. Tenminste tien jonge mensen zijn in de afgelopen twee jaar gedoopt en enkelen studeren op het adventistische seminarie in de Servische hoofdstad Belgrado om predikant te worden.

Hoe is het om een online zendeling te zijn?

Soms is het beangstigend volgens de 25jarige Nemanja.

Een jonge man schreef dat zijn leven bedreigd werd door een kwade geest. Die kwade geest identificeerde zichzelf als een god en zei dat hij andere mensen gedood had.

'Wil je voor me bidden?' vroeg de jonge man aan Nemanja.

Nemanja begon een online gebedsgroep met tien mensen en ze baden. Twee dagen later schreef de jonge man om zijn dank te betuigen.

'Gisteren waren de aanvallen van de geest minder ernstig en vandaag heeft hij helemaal geen pogingen gedaan,' schreef hij.

De jonge man heeft zich bij een van Nemanja's online Bijbelstudiegroepen aangesloten.

'God heeft hem geholpen,' zei Nemanja.

Een andere Bijbelstudiegroep van Nemanja, bestaande uit vrouwen, ontving een bericht van een vrouw uit Wenen, in Oostenrijk. Haar naam was Tamara en zij schreef dat ze heel graag deel wilde nemen aan een heilig avondmaalsdienst. Maar ze wist niet waar ze naartoe kon gaan. Nadat zij haar bericht had gepost aan de groep, schreef ze rechtstreeks aan Nemanja om te vragen naar welke kerk ze kon gaan. 'Dat is gemakkelijk,' schreef Nemanja terug. 'Lees de Bijbel en bid. God zal je meedelen wat je moet doen.'

Tamara antwoordde beleefd dat ze de Bijbel al had gelezen en ook al had gebeden.

Nemanja stuurde haar studiematerialen en een aantal van zijn Instagramberichten.

'Dank je,' schreef Tamara, 'maar ik heb nog steeds geen antwoord gevonden.'

Voor de derde keer vroeg ze om hulp.

Deze keer antwoordde Nemanja: 'Ik stel voor dat je naar een adventkerk gaat.'

Tamara was niet tevreden met het antwoord en besloot een andere kerk te bezoeken. Toen ze daar aankwam kon ze echter nergens een parkeerplaats vinden. Ze reed diverse rondjes maar kon nog steeds geen plekje vinden. Terwijl zij rondjes reed in Oostenrijk, zag een adventistische vrouw in Bosnië en Herzegovina, zo'n 500 kilometer daarvandaan, het eerste bericht van Tamara waarin zij om hulp vroeg bij de vrouwen Bijbelstudiegroep.

'Hey Tamara,' schreef de vrouw. 'Aanstaande zaterdag is er een avondmaalsdienst in Wenen. Ik stuur je hierbij het adres.'

Tamara was geschokt. 'Ik zocht naar een parkeerplek en voelde me slecht,' schreef ze terug. 'Precies op dat moment ontving ik je bericht.'

Die sabbat ging ze naar de adventkerk voor de avondmaalsdienst. Momenteel bereidt ze zich voor op de doop.

Toen Nemanja op een avond naar bed wilde gaan, kwam de gedachte in hem op: 'Je moet voor Aleksa bidden.' Aleksa had de waarheid aanvaard nadat hij deelgenomen had aan de online Bijbelstudie, maar hij was nog niet gedoopt. Hij had de groep verlaten met de woorden: 'Ik ken de waarheid, maar ik wil me er niet op vastleggen. Ik wil leven.'

Nemanja besloot voor hem te bidden die avond. Hij bad een eenvoudig gebed. 'Alstublieft, Heer, raak zijn hart aan. Amen.'

De volgende dag schreef Aleksa: 'Luister, ik heb het gevoel dat de heilige Geest mijn hart aanraakt.' Nemanja was verbaasd. Dat was precies waar hij om had gebeden.

'Het zou leuk geweest zijn als hij geschreven had "Ik wil terugkomen bij de groep,"' zei Nemanja.

'Maar hij schreef dat hij precies dat ervoer waar ik om had gebeden. Daarna keerde hij alsnog terug bij de groep.'

Een andere jonge man ging actief tekeer tegen adventisten op sociale media.

Nemanja schreef hem: 'Hey, misschien is het een idee om *De grote strijd* te lezen.'

'Ik zal het proberen,' antwoordde de jonge man.

Hij las het hele boek van Ellen White in een avond uit. De volgende dag zei hij: 'Het lijkt erop dat ik adventist word.'

Hij geloofde dat de Adventkerk de bijbelse waarheid verkondigt. Momenteel bereidt hij zich voor om gedoopt te worden.

Nemanja heeft adventistisch onderwijs gevolgd dat bekostigd werd door een dertiende sabbatcollecte. Als tiener studeerde hij aan de adventistische middelbare school in Novi Sad, Servië. Deze school opende met hulp van de dertiende sabbatcollecte in het derde kwartaal van 1997. Dank voor je gift tijdens de dertiende sabbat. Het heeft een voortgaand effect op vele levens vers

Weigerachtige seminarieleerling

Servië, 22 juli

Stanislav

Nadat hij als tiener zijn hart aan Jezus had gegeven, werd Stanislav erg actief in zijn gemeente in Servië. Hij preekte regelmatig, maar hij had er nooit over nagedacht om predikant te worden. De predikant van de gemeente stelde hem voor om een maand mee te doen met een bijzonder programma: 'Eén maand voor Jezus.'

Stanislav had geen zin om te gaan. Het was een evenement voor jonge mensen en hij was al bijna veertig. Hij schudde zijn kale hoofd. Maar de predikant gaf het niet zo snel op.

'Het zal interessant zijn,' zei de predikant.

'Nee, ik ga niet,' zei Stanislav.

'Als je het niet wil voor jezelf, doe het dan voor de gemeente,' zei de predikant.

Uiteindelijk ging Stanislav toch.

Tot zijn verdriet was slechts één persoon ouder dan hij. Hij had moeite om tussen de jonge mensen te passen. Maar een predikant nam hem onder zijn hoede.

'Waarom ga je niet naar het seminarie in Belgrado?' zei de predikant.

'Nee, ik ben al oud,' zei Stanislav. 'En bovendien ben ik al jaren niet meer naar school geweest. Ik heb vergeten hoe ik moet schrijven.'

Maar de predikant was behoorlijk overtuigend. Zijn betoog was zo gepassioneerd dat zowel de predikant als Stanislav ervan moesten huilen.

'Oké,' zei Stanislav uiteindelijk. 'Maar als ik naar het seminarie ga, verlies ik mijn baan. Ik heb geen geld om het schoolgeld te betalen en ik heb ook geen spaargeld.'

'Daar zorgt God wel voor,' zei de predikant.

Stanislav beloofde te bidden en te vasten en dat deed hij ook.

Meteen begonnen er dingen te gebeuren. Toen Stanislav achteruit reed bij het evenement, werd hij geraakt door een andere auto. Hij dacht: 'Misschien is dit een teken dat ik naar het seminarie moet gaan.'

Vervolgens speelde hij een potje voetbal met de jonge mensen. Op jacht naar de bal rende hij tegen een boom aan. Het bloed spoot alle kanten op. 'Misschien is dit ook een teken,' dacht hij.

Toen hij later buiten aan het bijkomen was, viel er iets in zijn oog waardoor het opzwol en hij er niets meer door kon zien. 'Dit is zeker een teken,' dacht hij. 'Ik moet nu gewoon beter worden en dan ga ik.'

Vervolgens werd hij aan één oor doof.

Hij bad: 'Goed, Heer, dit is uw wil. Ik moet gaan. Ik wacht niet eens meer tot dit evenement voorbij is.'

Op dat moment ervoer Stanislav een stem die zei: 'Zou ik je dit aandoen?'

Hij dacht: 'Goed punt. Zelfs al wil God dat ik ga, dan zou Hij het waarschijnlijk niet op deze manier regelen.'

Hij bleef bij het evenement. Naderhand ging hij naar het seminarie. Maar hij was er niet van overtuigd dat hij predikant zou kunnen worden. Hij dacht dat hij waarschijnlijk wel zou zakken voor het toelatingsexamen.

Maar hij slaagde.

Toen dacht hij: 'Prima, maar dan zal ik het mondelinge interview wel verpesten waar ze me vragen over mijn leven en motieven.' Hij bad: 'Heer, neem deze beker van mij weg. Maar uw wil zal gebeuren, niet de mijne.'

Stanislav slaagde voor de mondelinge test en werd tot het seminarie toegelaten.

Hij had niet voldoende financiën om zijn schoolgeld te betalen. Op het voortgezet onderwijs was hij geen bijster goede leerling geweest en hij was ervan overtuigd dat niemand hem zou helpen met zijn financiële situatie.

Tot zijn eigen verbazing, bleef er maar geld binnenkomen op zijn rekening, terwijl hij zelf de hoogste cijfers behaalde. Hij had geen idee waar het geld vandaan kwam, maar het was steeds voldoende om zijn uitgaven te bekostigen.

Examens waren altijd eng. Tijdens zijn eerste jaar maakte Stanislav zich in het bijzonder zorgen over een theologie examen. Hij had gewoon niet genoeg tijd om zich voor te bereiden, nadat hij was gevraagd om naast zijn eigen werk ook het werk van enkele studenten te doen die het seminarie vroegtijdig hadden verlaten. Stanislav had maar een derde van het materiaal bestudeerd toen het examen aanbrak.

Hij bad: 'Heer, U weet dat ik dit niet expres gedaan heb. Ik heb mijn best gedaan, maar nu heb ik hulp nodig.'

Toen hij het examen deed, kwam hij erachter dat alle vragen gebaseerd waren op het gedeelte dat hij bestudeerd had. Hij slaagde met gemak.

Die dag was een keerpunt voor Stanislav. Hij realiseerde zich dat hij op het seminarie moest blijven om af te studeren.

Stanislav werd een van de eerste studenten op het seminarie die een volledige beurs ontving. Toen de eens weigerachtige leerling sprak met 'Adventist Mission' hoefde hij nog maar een week tot aan zijn afstuderen..

'Eens was ik een slechte leerling, nu haal ik de hoogste cijfers. Toch niet slecht,' zegt de nu 41 jarige Stanislav. 'God werkt, ik had het niet zonder Hem kunnen doen.'

Dank voor je gift van drie jaar geleden tijdens de dertiende sabbat. Het heeft bijgedragen aan de opening van een nieuwe kerk in Belgrado, Servië, in het gebied waar Stanislav naar het seminarie ging.

Een nieuwe manier om een vrouw te vinden

Polen, 29 juli

Zbigniew

Zbigniew begon te bidden voor een vrouw toen hij zijn studie aan het seminarie in communistisch Polen had afgerond. Hij had het gevoel dat hij een goede vrouw aan zijn zijde moest hebben om een goede predikant te kunnen zijn.

Kort na zijn afstuderen stuurden de kerkleiders Zbigniew en nog twaalf andere geslaagden naar het zuidoosten van Polen om huis aan huis evangelisatie te doen. De zuidoostelijke regio was ver weg van Zbigniew's thuisfront in het noorden. De jonge mensen moesten erachter komen wat de mensen nodig hadden terwijl zij hun christelijke boeken en Bijbelstudies aanboden.

Zbigniew en zijn vrienden waaierden twee aan twee uit. Ze schilderden muren. Ze maakten huizen schoon. Sommige mensen konden niet geloven dat hun hulp gratis was. Iedere avond gaven de jonge mensen Bijbelstudies.

Op een dag waren Zbigniew en zijn medereiziger Jarek aan het werk in Lesko. Het regende hevig. Donkere wolken verborgen de zon en het was koud. Veel mensen hielden de deur dicht.

Na een paar huizen ging er een deur open en een vrouw van ongeveer veertig jaar keek hen aan. 'Wie zijn jullie?' vroeg ze. 'Waarom kloppen jullie bij mij aan?'

Zbigniew en Jarek legden uit dat zij christenen waren en over Jezus wilden praten.

'Ik wilde net gaan douchen,' zei de vrouw. 'Ik vraag mijn man wel of hij met jullie wil praten.'

Ze deed de deur dicht, net zoals dat bij de burens ook het geval geweest was. Zbigniew vroeg zich af of ze nog terug zou komen, maar na een paar minuten was ze er weer.

'Mijn man voelt zich niet zo goed en wil nu niet praten,' zei ze. 'Maar ik zou wel een afspraak willen maken en meer over Jezus horen. Kunnen jullie terugkomen?'

De afspraak werd gemaakt.

Toen ze op de afgesproken tijd aanklopten, nodigde de vrouw hen uit in de woonkamer. Daar zaten ongeveer tien mensen te wachten. Ze waren allemaal benieuwd wat de jongemannen over Jezus te vertellen hadden.

Onder de mensen in de kamer was een jonge vrouw, Maja. Ze las de Bijbel al een tijdje voor zichzelf. Ze had ook gebeden om een goede echtgenoot. De meeste jonge mannen in haar stad rookten en dronken, maar zij wilde een man die trouw was aan God en vrij van verslavingen. Na de bijeenkomst zei Maja tegen de vrouw die haar had uitgenodigd: 'Zbigniew wordt mijn man.'

Niet lang na de bijeenkomst nodigde Zbigniew Maja uit voor een Bijbelstudie in een andere stad, zo'n 100 kilometer verderop. Ze ging erheen en de twee begonnen elkaar te schrijven. Dat was in 1986, nog voor de mobiele telefoons en e-mail algemeen bekend waren.

Het jaar daarna, in 1987, hield Mark Finley evangelisatiebijeenkomsten in het noordelijke deel van Gdansk en Zbigniew nodigde Maja uit om te komen. Ze kwam, samen met nog 1200 mensen en iedere avond luisterden ze naar de boodschap over Jezus in een volgepakte bioscoop. Bij de laatste bijeenkomst besloot Maja dat zij haar hart aan Jezus wilde geven en dat zij gedoopt wilde worden. Inmiddels zijn Zbigniew en Maja alweer 35 jaar getrouwd en hebben ze twee volwassen dochters, Maja en Natale. Zbigniew is niet alleen predikant maar ook leraar aan het seminarie, kerkleider en regulierspreker voor Hope Channel Polen. Hij verbaast zich nog steeds over de manier waarop God zijn en Maja's gebeden beantwoordde in het vinden van een goede partner.

'Mijn familie komt uit het noorden van Polen en mijn vrouw uit het zuiden,' zegt hij. 'Het zou onmogelijk geweest zijn elkaar te ontmoeten zonder ingrijpen van God.'

Hij prijst de geschriftenevangelisatie voor de rol die ze heeft gespeeld in de totstandkoming van hun huwelijk.

'Ik vertel altijd aan de jonge studenten in het seminarie: "Wees heel voorzichtig als je langs de deuren gaat, want voor je het weet hou je er een vrouw aan over,"' zegt hij.

Dank voor je gift tijdens de dertiende sabbat van 2017. Die heeft geholpen een televisiestudio te bouwen voor Hope Channel Polen. Zbigniew is een regelmatige spreker bij het station, de lokale vennoot van Hope Channel International.

Een school voor Berta

Polen, 5 augustus

Berta

Berta was opgetogen toen zij hoorde dat de eerste adventschool geopend was in Polen.

Ze was een hoogopgeleide leerkracht en op zoek naar werk. Ze zou dolgraag kinderen willen lesgeven op een adventistische school.

Maar er was een probleem. De adventistische school was gevestigd in de buurt van Warschau, ver weg van Krakau, waar zij woonde.

‘Dit wordt helaas niet mijn baan,’ dacht Berta verdrietig.

Onverwacht begon een vriend met haar over de school te praten.

‘Misschien kan je solliciteren,’ zei haar vriend.

‘Nee, het is te ver weg,’ zei Berta.

Het leek veel logischer om in Krakau naar werk te zoeken.

Vervolgens vertelde een andere vriendin haar over de adventistische school.

‘Ik hoorde over die school,’ zei de vriendin. ‘Misschien moet je daar eens solliciteren.’

Nu begon Berta zich toch af te vragen of God haar iets probeerde te vertellen.

Ze bad: ‘Heer, wat moet ik doen? Zal ik in Krakau blijven of toch solliciteren bij de school?’

Berta besloot op twee vacatures te reageren, bij de openbare school in Krakau en de adventschool net buiten Warschau.

Ze bracht het opnieuw in gebed.

‘Ik ga naar de eerste school die op mijn sollicitatie reageert,’ bad ze. ‘Heer, ik zal het interpreteren als Uw wil.’

Ze vroeg zich af welke school als eerste zou reageren op haar sollicitatie. Zou het de openbare school zijn of toch de adventistische school?

De eerste reactie kwam van de adventschool.

‘Dank je voor je interesse voor de positie van leerkracht,’ stond er in het antwoord. ‘We zien je graag langskomen voor een sollicitatiegesprek.’

Toen begon Berta zich zorgen te maken.

Ze had een zoon van 16 jaar, Jacob. Al zijn vrienden woonden in Krakau en ook zijn school was daar. Zou hij bereid zijn naar een andere plaats te verhuizen? Het was erg belangrijk voor Berta dat Jacob haar besluit om te verhuizen naar de andere kant van het land zou ondersteunen.

Berta bracht het opnieuw in gebed.

Ze besloot Jacob de mogelijkheid te bieden bij een familielid in Krakau te blijven of met haar naar de nieuwe school te gaan.

Jacob aarzelde niet.

‘Mam, laten we samen verhuizen,’ zei hij. ‘Laten we samen gaan. Ik wil graag bij jou blijven.’

Berta was verbaasd en blij. Voor haar betekenden zijn woorden dat God haar weg aan het uitstippelen was. Twee vrienden waren vanuit het niets over de school begonnen. De adventistische school stuurde als eerste een reactie en nu was haar tienerzoon bereid en zelfs blij om samen met haar te verhuizen.

Ze aanvaardde de baan.

Inmiddels is Berta directeur van de adventistische basisschool op het terrein van het kerkelijk seminarie, buiten Warschau. Ze twijfelt er niet aan dat God haar naar deze school geleid heeft.

Kortgeleden herinnerde haar zoon haar er nog aan dat ze de juiste beslissing genomen had. Hij zei dat hij geen enkele adventistische vriend had gehad in Krakau en niet geïnteresseerd was in kerkelijke activiteiten. Nu heeft hij heel veel adventistische vrienden en is hij actief in de gemeente.

‘Mam, je hebt een goede keuze gemaakt door hierheen te gaan,’ zei hij. ‘Ik ben heel blij dat we hier zijn.’

Berta zei dat ze het niet anders had gewild. God bracht haar naar deze school en ze is er blij mee.

'Dat is waarom ik hier ben,' zegt ze.

Dank voor je giften in de sabbatschool. Ze helpen in de ondersteuning van adventistisch onderwijs over de hele wereld.

Wegwezen op sabbat in Polen

Polen, 12 augustus

Ryszard

Alle universiteitsstudenten gingen op zaterdag naar les in communistisch Polen. Maar Ryszard ging niet. Op de een of andere manier wist hij iedere keer zijn examens goed af te sluiten. Totdat hij een nieuwe leerkracht kreeg.

‘Stop maar met je studie,’ zei een vriend tegen hem. ‘We hebben een strenge nieuwe leraar die je niet op zaterdag vrij zal geven. Pak gewoon je spullen en ga naar huis.’

Ryszard maakte zich geen zorgen.

‘Nee, ik pak mijn spullen nog niet in en ik ga ook niet naar huis,’ zei hij. ‘Eerst breng ik het in gebed. Ik zal mijn situatie aan God uitleggen en om inzicht vragen.’

Terwijl Ryszard bad over de ontmoeting met zijn professor, kwamen er twee mogelijkheden bij hem op. Bij de ene mogelijkheid zou de professor zijn verzoek om op sabbat afwezig te zijn afwijzen met de woorden: ‘Het maakt niet uit wat je gelooft. Je hoort gewoon in mijn klas aanwezig te zijn.’ Bij de tweede mogelijkheid zou de professor zeggen: ‘Ga alsjeblieft even zitten, ik wil je iets vertellen.’

Ryszard ging naar de professor en stelde zich voor. ‘Ik ben adventist,’ zei hij. ‘De Adventkerk is een protestantse kerk. We geloven in Jezus, Maria en de leerlingen. We proberen net als hen te leven. Zaterdag was voor hen een heilige dag en voor mij ook. Dus ik ben bang dat ik uw klas op zaterdag niet kan bezoeken.’

Ryszard wachtte rustig op een reactie van de professor.

De professor zei: ‘Ga alsjeblieft even zitten en luister eerst eens naar wat ik te zeggen heb.’

De professor zei dat hij jaren geleden naar de Verenigde Staten gevlogen was voor een stage van een jaar na het behalen van zijn doctoraat.

‘Ik kende daar niemand,’ zei hij. ‘Toen mijn vliegtuig landde, dacht ik: “Waar moet ik naartoe? Tot mijn verbazing was er een gezin op het vliegveld om me op te halen en mee naar hun huis te nemen. Ze nodigden me uit om bij hen te blijven en aan hun tafel te eten. Toen ik hen aanbood ervoor te betalen, weigerden ze dat.”’

De professor verbleef het hele jaar bij dit gezin.

‘Toen ik terugging naar Polen, vroeg ik me af: “Hoe kan ik deze mensen terugbetalen? Hoe kan ik mijn waardering tonen voor wat zij voor mij hebben gedaan? Ik had geen idee. Nu hoor ik jou zeggen dat je protestant bent. Deze mensen waren ook protestant. Daarom geef ik jou je zaterdag vrij.”’

Ryszard was verbaasd en sprakeloos vanwege het geweldige nieuws. Wie had ooit kunnen denken dat God een protestants gezin in de Verenigde Staten naar zijn toekomstige professor zou sturen om voor hem, jaren later, de weg te effenen voor het kunnen houden van de sabbat als zevendedagsadventist in communistisch Polen?

Ryszards vriend had het bij het verkeerde eind. De professor gaf hem de zaterdag vrij.

Ryszard hoefde nooit aanwezig te zijn bij de lessen op zaterdag. Toen hij zijn eindexamen deed, waren de vragen zo eenvoudig dat het erop leek dat de professor er alles aan had gedaan om hem te laten slagen.

Inmiddels is Ryszard Jankowski de voorzitter van de Adventkerk in Polen. Hij heeft het nooit vergeten hoe God hem hielp de sabbat te houden in zijn tijd op de universiteit.

‘Ik zag hoe God ons leidt, zelfs als we in een situatie zitten die uitzichtloos lijkt,’ zegt hij. ‘Jezus zegt: “Ik ben de deur waardoor je altijd een uitweg kunt vinden in lastige situaties.”’

In Johannes 10:7–9 zegt Jezus: ‘Werkelijk, Ik verzeker u, Ik ben de deur voor de schapen. Zij die vóór Mij kwamen waren allemaal dieven en rovers, maar naar hen hebben de schapen niet geluisterd. Ik ben de deur: wanneer iemand door Mij binnenkomt zal hij gered worden; hij zal in en uit lopen, en hij zal weidegrond vinden’ (NBV21).

Dank voor je giften tijdens de dertiende sabbatcollecte in 2017. Het heeft geholpen bij de bouw van een televisiestudio voor Hope Channel Polen. Ryszard is een geregelde spreker bij Hope Channel Polen, de lokale afdeling van Hope Channel International.

Gevangenen vrijlaten

Polen, 19 augustus

Ryszard

Christopher was behoorlijk teleurgesteld toen hij samen met zijn vrouw een evangelisatiebijeenkomst bezocht in Polen. Zijn vrouw had hem verteld dat de spreker altijd een korte video liet zien tijdens zijn presentatie, maar deze keer deed hij dat niet. Christopher vond het helemaal niets.

Thuis schold hij tegen zijn vrouw. Het was het laatste zetje voor haar. 'Morgen ga ik weg en ik neem de kinderen mee,' zei ze. 'In dit huis horen we nooit iets positiefs uit jouw mond komen.' Voordat ze gingen slapen keek ze medelijdend naar Christopher. 'Ik heb je nog nooit horen bidden,' zei ze. 'Waarom bid je niet tot God? Hij is de enige die je hart kan veranderen.'

Christopher vervloekte zijn vrouw en ging naar bed. Maar hij kon niet slapen. Later die nacht stond hij op en ging naar de keuken. Hij begon tegen God te praten. 'Ik weet niet of U bestaat, maar ik ben een slecht mens. Ik doe mijn lieve vrouw en mijn kinderen pijn. Ik drink alcohol. Ik wil niet meer op deze manier leven. Kunt U me helpen?'

Hij bleef wel een half uur tegen God praten, maar hij hoorde geen enkele reactie.

's Morgens nam Christopher de bus naar zijn werk. In de bus ontmoette hij vrienden en ze raakten in gesprek. Ze gebruikten altijd grove taal en vandaag was daarop geen uitzondering. Maar voor het eerst stoorde Christopher zich aan het taalgebruik. Hij vroeg zich af wat er met hem aan de hand was.

Op het werk legden Christopher en zijn collega's hun geld bij elkaar, zoals ze meestal deden, om na het werk te gaan drinken. Maar Christopher dronk niet mee deze keer. In plaats daarvan ging hij rechtstreeks naar huis. 'Heer, weerhoud mijn vrouw ervan om weg te gaan,' bad hij.

Thuis had zijn vrouw drie koffers ingepakt en stond klaar om met de kinderen te vertrekken. 'Lieverd, geef me nog één kans,' zei Christopher. 'Kunnen we opnieuw beginnen?'

'Akkoord, ik geef je nog één kans,' zei ze en ze ging niet weg.

De volgende dag ging Christopher naar de spreker bij de evangelisatiebijeenkomst. Tussen twee trekken aan zijn sigaret zei hij: 'Ik wil graag gedoopt worden. Mijn vrouw wordt aanstaande vrijdag gedoopt en ik wil samen met haar gedoopt worden.'

De spreker wist dat bij een weigering Christopher waarschijnlijk geen tweede keer om de doop zou vragen. Stilletjes bad hij: 'Heer, wat zou U doen als Christopher deze vraag aan U zou stellen?'

'Ik weet dat ik een roker ben,' zei Christopher, 'maar ik beloof dat ik vrijdag gestopt ben.'

Die vrijdag zei Christopher tegen de predikant: 'Pastor, ik heb niet meer gerookt vanaf het moment dat ik uit bed kwam vandaag.'

De predikant vroeg zich af wat hij moest doen. Wat zouden de kerkleden ervan denken? Hij besloot het risico te nemen en doopte Christopher, samen met zijn vrouw.

De predikant vroeg zich af wat het vervolg zou zijn. Hij hoefde niet lang te wachten.

Niet lang na zijn doop, bekende Christopher dat hij als jonge man de wet had overtreden en daardoor in de problemen was gekomen. Hij wilde graag getuigen bij andere jonge mannen in de gevangenis.

De predikant was opgegroeid in een adventistisch gezin en was nog nooit in contact geweest met jonge gevangenen. Hij wist niet wat hij moest doen.

'Maak je geen zorgen,' zei Christopher. 'Ik kan de gevangenvaarder vragen om toestemming voor het bezoeken van de gevangenen.'

'Akkoord, ik ga met je mee,' zei de predikant. Stilletjes bad hij: 'Help me alstublieft, ik heb geen idee hoe ik me moet gedragen bij gevangenen.'

De gevangenvaarder sprak streng en direct.

'Je krijgt één kans,' zei hij tegen de predikant. 'Als je preek saai is en iemand zegt dat je moet stoppen, dan is het klaar en hoef je niet meer terug te komen.'

Nu bad de predikant nog harder. 'Heer, dit is een moeilijke uitdaging. Help me.'

Op de dag van de preek stroomden de jonge mannen binnen met allemaal dezelfde kleding aan. Ze zagen er verveeld uit. De predikant voelde dat hij onmiddellijk een andere aanpak moest kiezen voor zijn preek.

'Vrienden,' zei hij, 'weten jullie waarom ik hier ben?' Hij wees naar Christopher. 'Omdat deze man net zoals jullie was in zijn tienerjaren. Christopher, kan je erbij komen?'

Christopher stond op. 'Vrienden, ik begrijp jullie,' zei hij. 'Ik heb hier ook gewoond. Ik was niet de leukste tiener en ik heb een aantal dingen gedaan waar ik niet trots op ben. Ik heb zelfs geprobeerd te ontsnappen uit deze gevangenis en kijk eens wat ik eraan overgehouden heb.' Hij toonde zijn polsen met daarop de littekens van zijn zelfmoordpoging. 'Maar prijs de Heer, want iemand redde mijn leven. Vandaag ben ik gekomen om goed nieuws te brengen. Als je vrijkomt uit deze gevangenis, kan je terugvallen in je vroegere daden, maar je kan je leven ook veranderen en met God gaan leven. Ik nodig je uit om voor God te kiezen.'

Na die dag bezochten Christopher en de predikant de gevangenis nog vele keren. Ze werden zelfs gevolgd door een Poolse televisieploeg en de jonge gevangenen zeiden tegen deze mensen: 'We zijn zo blij dat de adventisten ons komen bezoeken. Ze hebben ons de Bijbel gebracht. We hebben nooit eerder een Bijbel gehad. We leren over Jezus, verlossing, vergeving en de mogelijkheid om een ander leven te gaan leiden.' De woorden van de gevangenen stemden Christopher en de predikant gelukkig.

'Dit was heel belangrijk voor ons,' zegt de predikant, Ryszard Jankowski. 'God kan ons een nieuw leven schenken. Hij deed het bij Christopher en Hij kan dat doen bij iedereen, ook bij jou.'

Dank voor je giften bij de dertiende sabbat van 2017. Het heeft geholpen bij de bouw van een televisiestudio voor Hope Channel Polen. De spreker in dit verhaal, Ryszard Jankowski, is tegenwoordig voorzitter van de Adventkerk in Polen en een regelmatig spreker bij Hope Channel Polen, de lokale afdeling van Hope Channel In

Vader en God op de proef stellen

Polen, 26 augustus

Ryszard

Op een avond reed een vader met zijn zoon Tomasz dwars door Polen.

Tijdens de reis sprak de vader over de bijzondere ervaringen die hij onderweg had met God.

‘Als ik onderweg ben en er gaat iets stuk aan de auto, helpt God me meestal weer op weg,’ zei vader.

‘Soms stopt er een monteur om te helpen, of mijn auto gaat stuk in de buurt van een garage waar een monteur aanwezig is.’

Tomasz luisterde naar zijn vader maar toonde geen reactie.

Na een tijdje stopten ze bij een tankstation.

Toen vader de motor opnieuw startte gebeurde er niets.

Deze keer reageerde Tomasz wel.

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

‘Nu kunnen we toetsen of het klopt wat je me vertelde, vader,’ zei hij. ‘Helpt God je echt als je problemen hebt met de auto?’

Vader ging naar de vrouw die verantwoordelijk was voor het tankstation.

‘Heeft u een monteur beschikbaar?’ vroeg hij.

‘Je maakt een grapje zeker?’ antwoordde de vrouw. ‘Het is elf uur in de avond. Zoek een hotel en probeer het morgen nog maar eens.’

Vader schudde zijn hoofd.

‘Nee,’ zei hij, ‘ik moet mijn zoon laten zien dat God mijn leven leidt.’

Vader stapte uit en belde een monteur die hem een week eerder ook had geholpen.

De monteur suggereerde op afstand wat er mis zou kunnen zijn met de auto. Maar vader begreep de aanwijzingen voor reparatie niet en bovendien had hij geen gereedschap bij zich.

Tomasz stapte uit terwijl zijn vader nog aan het bellen was.

‘Pa,’ zei hij, ‘aan de overkant staat een groepje monteurs dat problemen heeft met hun eigen auto.

Ze wachten op een reserveonderdeel. Misschien hebben zij tijd om even naar onze auto te kijken?’

‘Roep ze maar,’ zei vader.

De monteurs kwamen kijken en repareerden de auto binnen vijf minuten.

Vader was blij.

‘Zie je nou hoe God werkt Tomasz?’ zei hij lachend.

Hij bedankte de monteurs, betaalde hen en gaf hun een christelijk boek. De monteurs bedankten vader en vertrokken.

Op één na.

Hij bleef wachten.

‘Ik herken jou,’ zei hij.

‘O?’ zei vader. ‘Er zijn veel mensen die op elkaar lijken. Misschien verwar je me met iemand anders die je kent?’

‘Nee,’ hield de man vol, ‘Ik herken je. Ik zag je bij een Paasprogramma van de Adventkerk.’

Vader herinnerde zich het programma. Hij had geholpen bij de uitvoering ervan. In die tijd was hij de jeugdleider in Polen.

‘Dat was ik inderdaad,’ zei vader.

‘Ik was zevendedagsadventist,’ zei de man. ‘Maar nu niet meer.’

Vader bekeek de man met diepe bewogenheid.

‘Het is geen toeval dat wij hier zijn en dat er een probleem was met mijn auto,’ zei hij. ‘Het gaf ons de mogelijkheid om met elkaar te praten.’

Vader bad met de man en gaf hem een christelijk boek.

Vervolgens ging ieder weer zijn eigen weg.

Vader, die de naam Ryszard Jankowski draagt, weet niet hoe het de man verder vergaan is.

'Maar ik ben er zeker van dat God ons op prachtige manieren leidt als we Hem willen volgen,' zegt hij.

Dank voor uw giften van de dertiende sabbat in 2017 die hebben geholpen bij de bouw van een televisiestudio voor Hope Channel Polen. Momenteel is Ryszard Jankowski de voorzitter van de Adventkerk in Polen en een terugkerend spreker bij Hope Channel Pol

Van drugdealer...

Polen, 2 september

Marek

Matthew en Martin waren Mareks beste vrienden op school. Iedere keer als er gevochten werd, waren de drie vrienden er wel bij betrokken.

Matthew is inmiddels overleden; Martin verbleef zeven jaar in de gevangenis en Marek is een voormalige drugdealer die nu als jeugdleider werkzaam is voor de Poolse Adventkerk.

Wat is het verhaal hierachter?

Marek groeide op in een christelijk gezin in het zuiden van Polen. Zijn leven stond op zijn kop toen hij 18 jaar was en verlaten werd door zijn vriendin. Hij wilde dood. Hij bleef twee weken thuis, in bed en huilde de hele tijd. Uiteindelijk besloot hij te bidden en hij bad: 'Heer, ik wil haar terug.' Er gebeurde niets. Toen bad hij: 'Heer, ik wil niet meer wakker worden, want het is te pijnlijk.' Er gebeurde nog steeds niets.

Marek stopte met bidden en werd atheïst. Hij begon drugs te gebruiken. Zijn vriend Martin besloot drugs te gaan verkopen en nodigde Marek uit om hetzelfde te doen. Marek werd al snel een succesvol verkoper en gebruiker van drugs. Hij dacht: 'Dit is geweldig. Ik verdien een hoop geld en kan de hele tijd feesten.'

Er gingen twee jaren voorbij. Toen kon Marek ineens niemand vinden die met hem mee wilde naar een groot feest op oudjaarsavond. Het was extra groot omdat de wereld een nieuwe eeuw in zou luiden, het jaar 2000. Aangezien er niemand mee wilde, besloot Marek, die toen 21 was, zijn oma op te zoeken.

Die avond staaarde hij naar een afbeelding van Jezus in het huis van zijn oma. Hij dacht: 'Zelfs al geloof ik niet in God, moet ik toch erkennen dat Jezus er echt is geweest.. Hij was hier. Dit jaar vieren we de 2000ste herdenking van zijn geboorte.'

Zijn gedachten gingen terug naar de tijd dat hij als kind de Bijbel las. Hij herinnerde zich dat Jezus werd voorgesteld als een goed mens die andere mensen goed behandelde. 'Jezus was een goed mens, hoe zit het met mij?'

Op dat moment hoorde hij een stem die zei: 'Ja, jij bent ook een goed mens. Je bent net zo goed als ik.'

Tot op de dag van vandaag weet Marek niet wie er tegen hem sprak. Maar de stem zorgde ervoor dat hij opnieuw ernstig ging nadenken over het bestaan van God.

Enkele dagen later bezocht Marek een vrouw die hem beloofde dat ze zijn toekomst kon voorspellen. Ze schudde wat kaarten in haar hand en waarschuwde voor het einde van de wereld. 'Deze wereld gaat voorbij,' zei ze. 'De mensen moeten bidden en zich bekeren.'

Marek was verbijsterd en vroeg wanneer de wereld zou vergaan. Ze zei dat het over precies een jaar zou zijn en Marek geloofde haar.

Rond die tijd begon Marek ook weer in de Bijbel te lezen want hij hoopte daar te vinden hoe de wereld aan zijn einde zou komen. Hij dacht dat het boek Openbaring de antwoorden wel zou hebben, maar hij las het drie keer en begreep er niets van. Toen ging hij naar de evangeliën en was verbaasd te lezen dat Jezus een koninkrijk had waar de mensen gelukkig zijn en voor eeuwig blijven leven. Hij wilde ook deel uitmaken van dat volmaakte koninkrijk als de wereld verging. Tussen het feesten door, zocht hij naar informatie hoe hij in dat koninkrijk terecht kon komen.

Op een avond, na een feest, zat hij in een auto met wat vrienden te eten. Hij zag een boekwinkel met de naam 'Signs of the Times' (Tekenen van de tijd). De naam bleef bij hem hangen. Hij herinnerde zich dat Jezus ook had gesproken over tekens in de tijd in de evangeliën. Hij vroeg zich af of de mensen in deze boekwinkel hem konden helpen zich voor te bereiden op het einde van de wereld.

De volgende dag ging hij naar de boekwinkel en vroeg: 'Hebben jullie ook boeken over Nostradamus?'

De vrouw achter de balie zei: 'Nee, maar als je geïnteresseerd bent in profetie, kan ik je wel *De grote strijd* aanbevelen.' Het bleek een adventistische boekwinkel te zijn. Marek kocht het dikke boek dat geschreven werd door Ellen White.

Hij was in de ban van het verhaal over de christelijke uitleg van de verwoesting van Jeruzalem tot aan de terugkeer van Jezus. Hij controleerde wat hij had gelezen met de Bijbel en online materiaal. Het leek allemaal te kloppen.

Op een avond, toen hij *De grote strijd* in bed las, vroeg hij zich af: 'Ontvang ik licht door het lezen van dit boek?' Hij had in het boek gelezen dat Maarten Luther licht had ontvangen van God. Nu vroeg hij zich af of dat bij hem ook zo was.

Op dat moment begon de lamp boven zijn hoofd te knipperen en te zoemen. Dit ging zo'n 10, 15, 20 seconden door. Dat was zeer ongebruikelijk en Marek werd er een beetje nerveus van.

Plotseling zag hij een weerspiegeling van zichzelf in het raam aan de andere kant van de kamer. Hij zag alleen zijn gezicht en de knipperende lamp erboven. Precies op dat moment stopte het geknipper en scheen de lamp weer normaal.

Het was wel duidelijk voor hem. 'Ja, ik ontvang licht, zoals de lamp boven mijn hoofd.'

Het was de eerste keer in zijn leven dat hij de aanwezigheid van God ervoer. Hij knielde en zei: 'Heer, als U dit bent, dan wil ik U dienen.'

Dank voor je giften tijdens de dertiende sabbat in 2017 die hebben geholpen bij de bouw van een televisiestudio voor Hope Channel Polen. Marek Micyk is inmiddels al heel lang jeugdleider voor de Adventkerk in Polen en spreker voor Hope Channel Polen, een afdeling van Hope Channel International.

... Tot leider binnen de Adventkerk

Polen, 9 september

Marek

Het leven van de Poolse Marek begon te veranderen door het lezen van *De grote strijd*. Hij besloot de sabbat te gaan vieren. Hij las dat roken slecht voor je is en besloot te stoppen.

Maar het lukte hem niet.

Op een zaterdag zag hij een poster waarop geadverteerd werd met een vijfdaagse cursus om te stoppen met roken. Het was in een adventkerk. Marek had nog nooit van die kerk gehoord, zelfs niet na het lezen van *De grote strijd* en zijn bezoek aan de adventistische boekwinkel.

Marek ging rechtstreeks naar de kerk. Hij zag een poster met *De grote strijd* op het mededelingenbord en hij wist dat hij op de juiste plek was. Het was zaterdagmiddag, twee uur en normaal gesproken zou er niemand meer in de kerk aanwezig zijn. Maar dat weekend verbleef er een groep geschriftenevangelisten in de kerk en zij nodigden Marek uit om de volgende week terug te komen voor de dienst.

De volgende sabbat ging Marek terug naar de gemeente en genoot van de preek over Jezus. Hij was verbaasd over de vriendelijkheid van de kerkgangers. Zij vertelden hem dat een grote groep jongeren de volgende sabbat samen zou komen in een stad dichtbij en ze nodigden hem uit om mee te gaan.

De volgende sabbatochtend wachtte Marek langs de straat om opgehaald te worden. Het was een warme dag, dus hij droeg een korte broek en een T-shirt. Hij wachtte en wachtte. Het leek erop dat de adventisten hem vergeten waren. Toen hoorde hij twee stemmen. De ene stem zei: 'Blijf buiten en geniet van het mooie weer.' De andere stem zei: 'Blijf hier wachten want het is heel belangrijk dat je naar die bijeenkomst gaat.'

Na een tijdje kwamen de adventisten langs en namen hem mee naar een bijeenkomst van meer dan 1000 mensen. Marek was verbaasd over de dienst. Elk woord had betekenis voor hem. De spreker, een Britse predikant uit Londen, sprak tot twaalf uur. Toen zei hij: 'Ik weet dat we nu zouden moeten stoppen, maar ik weet ook dat hier iemand aanwezig is die Jezus nodig heeft.'

Marek dacht: 'Wie heeft hem over mij verteld?'

De predikant deelde zijn eigen verhaal. Hij was opgegroeid in een religieus gezin, maar hij had de kerk verlaten. Hij gebruikte drugs en drank. Zelfs zijn moeder was gestopt voor hem te bidden.

'Toen ontmoette ik Jezus,' zei hij. 'Hij hielp mij overeind uit het dal waar ik was en nu ben ik hier om jullie over zijn kracht te vertellen. Hij kan jullie levens veranderen.'

Vervolgens deed de predikant een oproep. 'Als je wilt dat Jezus ook jouw leven verandert, kom dan naar voren,' zei hij.

Marek zag 1000 mensen in de zaal en huiverde bij de gedachte dat ze allemaal naar hem zouden kijken.

Met de volgende zin raakte de predikant aan zijn twijfels.

'Denk niet aan de anderen die naar je kijken,' zei hij, 'kom gewoon naar voren. Dit gaat tussen jou en God.'

Marek stond op. Hij kon niet langer blijven zitten. Zijn hart ging tekeer toen hij naar voren liep.

Andere mensen gingen ook naar voren. Tijdens het gebed van de predikant begreep Marek voor het eerst wat het verlossingsplan inhield. Hij had een slecht leven geleid en Jezus had zijn plek ingenomen. Jezus nam Mareks plek aan het kruis en verlostte hem. Hij zei: 'Je bent vrij, vrij om plaats te nemen in mijn koninkrijk.'

Marek begon te huilen en niemand kon hem troosten. De tranen bleven komen, maar Marek was opgewonden en blij.

De predikant eindigde met de woorden: 'Jullie gaan nu lunchen. Vertel iedereen wat Jezus voor jou heeft gedaan.'

Marek nam de woorden van de predikant ter harte. Na de bijeenkomst rende hij van plaats naar plaats en van persoon naar persoon in de hoofdstraat van de stad. 'Ik heb Jezus gevonden!' riep hij uit. 'Hij heeft mijn leven veranderd en ik zal deel uitmaken van zijn koninkrijk.'

Vanaf de dag dat Jezus zijn leven veranderde, wilde Marek meehelpen om de levens van andere mensen te veranderen. Tegenwoordig is hij de landelijke jeugdleider voor de Adventkerk in Polen. 'Met het werk dat ik nu doe, heb ik het gevoel dat God niet alleen mijn leven gered heeft om straks in zijn koninkrijk te zijn, maar ook letterlijk in dit leven,' zegt Marek.

Tijdens zijn studie aan het adventistische seminarie hoorde hij dat zijn vroegere vriend Matthew gevonden was met een mes in zijn hart. Hij had veel drugs gebruikt en niemand weet wat er precies is gebeurd. Hij was pas 23 jaar. Zijn andere vriend, Martin, die hem leerde hoe hij drugs moest verkopen, zat zeven jaar in de gevangenis.

Marek zegt dat God hem een nieuw leven heeft gegeven.

'Ik wil echt jonge mensen helpen om sneller dan ik een doel te vinden in hun leven,' zegt hij.

'Misschien wordt hun leven beter als ze mijn verhaal kennen. Ik ben God echt dankbaar. Hij redde mij van alle ellende en gaf me alles in een nieuw bestaan. Daarom geef ik alles aan Hem.'

Dank voor je giften tijdens de dertiende sabbat in 2017 die hebben geholpen bij de bouw van een televisiestudio voor Hope Channel Polen. Marek Micyk is inmiddels al heel lang jeugdleider voor de Adventkerk in Polen en spreker voor Hope Channel Polen, een afdeling van Hope Channel International.

Een klas vol tranen

Letland, 16 september

Vineta

Vineta was geschokt toen ze de klas binnenkwam in Letland, waar zij les gaf aan 15- en 16 jarigen.

Het leek wel of ze bij een begrafenis was.

Iedereen huilde. De jongens en meisjes huilden allemaal hysterisch. Ze huilden zo hard dat niemand in staat was uit te leggen wat er aan de hand was.

Vineta smeekte een van de meisjes uit te leggen wat er gaande was.

Het meisje slaagde erin een paar zinnen op te hikken.

Ze zei dat een klasgenoot, Andrej, gestorven was tijdens de pauze. Hij slingerde aan een voetbaldoel toen de bel ging om terug naar de klas te gaan. Hij liet de metalen balk los en sprong. Maar de doelpalen waren niet met beton in de grond verankerd en de metalen balk was bovenop zijn hoofd gevallen.

En nu was Andrej dood.

Vineta keek naar de tieners en realiseerde zich dat zij de enige volwassene in de ruimte was. Ze moest op de een of andere manier voor hen zorgen, al had ze geen idee wat ze tegen hen kon zeggen.

Ze bad: 'Heer, geef me wijsheid om te doen wat ik moet doen.'

Ze opende haar mond zonder te weten wat ze moest zeggen. Maar terwijl ze begon te spreken gaf God haar wijsheid en een idee.

'Weet je,' zei ze, 'dit is niet de tijd voor ons om te huilen, want het gaat niet over ons. Nu is de tijd om te bidden voor de moeder van Andrej. We weten dat zij borstkanker heeft. We moeten ook bidden voor zijn zusje in de eerste klas. En voor zijn vader die alcoholist is. We moeten bidden voor de rest van de familie. We hebben geen tijd om nu te huilen.'

De tieners droogden hun tranen.

'Er is nog iets anders dat ik jullie moet vertellen,' zei Vineta. 'Luister goed. Jullie weten dat dit schooljaar bijna voorbij is. Jullie hebben allemaal plannen om verder te studeren. Andrej had die plannen niet. Vanwege de moeilijke situatie thuis had hij besloten te stoppen met studeren om zijn moeder en zusje te kunnen ondersteunen. Het was de bedoeling dat hij bij een zaagmolen zou gaan werken, zonder mogelijkheid voor vakantie. Hij wilde geld verdienen voor zijn moeder en zusje aangezien zijn vader niets anders doet dan drinken.'

Vineta pauzeerde even.

'Jullie weten dat alle arbeiders bij de zaagmolen roken en drinken,' zei ze.

De leerlingen knikten. Ze wisten het.

'Wat zou er met Andrej gebeurd zijn na een paar maanden in dat werk?' vroeg ze. 'Zou hij ook gaan drinken en roken?'

De leerlingen knikten opnieuw. 'Ja, hij zou gaan drinken,' zei iemand.

'Ja, hij zou gaan roken,' zei een ander.

'Andrej geloofde in God,' zei Vineta. 'Hij hield van zijn moeder en zijn zusje. Hij nam zelfs verrassingen voor haar mee naar school. Hij was een vriendelijke jongen. Zou het kunnen dat als hij nog wat langer had geleefd, hij veranderd zou zijn op een manier waardoor God hem niet meer kon gebruiken?' De Bijbel zegt dat dronkenlappen niet naar de hemel gaan. Misschien heeft God dit nare ongeluk niet voorkomen zodat Andrej gered kon worden.'

De hele klas was stil.

Ze waren verdrietig, maar konden zich vinden in de woorden van hun leerkracht.

Vineta vroeg hun op te staan.

De leerkracht en de tieners baden voor het gezin van Andrej.

De collecte tijdens de dertiende sabbat van dit kwartaal geeft Letse tieners de mogelijkheid meer over de God te leren die eeuwig leven geeft. Een deel van de collecte is bestemd voor een gebouw in Riga, Letland, dat dienst zal doen als centrum waar jonge mensen een taal kunnen leren, sport kunnen bedrijven en deel kunnen nemen aan andere activiteiten die op Christus gericht zijn. Dank voor een gulle gift.

Eén leerkracht, tweehonderd begrafenissen

Letland, 23 september

Vineta

Vineta kwam uit een winkel en zag aan de overkant een vrouw die helemaal in het zwart gekleed was. Zwart is de traditionele kleur van rouw in Letland.

Het was de dag nadat een van Vineta's leerlingen, Andrej, door een tragisch ongeval om het leven was gekomen. Ze voelde aandrang om naar de vrouw toe te gaan en met haar te praten.

'Bent u de moeder van Andrej?' vroeg ze.

De vrouw beaamde het.

'Ik was zijn leerkracht,' zei Vineta.

De moeder leek niet in de stemming om te praten.

Langzaam en voorzichtig herhaalde Vineta wat zij de klasgenoten van Andrej ook had verteld de vorige dag. 'Andrej geloofde in God,' zei Vineta. 'Hij hield van u en van zijn zusje. Hij was een vriendelijke jongen. Kan het zijn dat hij zou veranderen als hij bij de zaagmolen aan het werk was gegaan? Misschien was hij gaan drinken, net zoals de andere arbeiders. De Bijbel zegt dat er voor dronkaards geen ruimte is in de hemel. Misschien heeft God dit vreselijke ongeluk toegestaan zodat Hij Andrej kon redden.'

De volgende dag kwam de directeur al handenwrijvend naar Vineta toe.

'De moeder van Andrej heeft me ieder uur gebeld sinds het ongeluk. Ze gaf de school de schuld. Maar vandaag belde ze om te zeggen dat ze vrede heeft gevonden omdat ze met jou heeft gesproken. Ze zei dat ze niet meer zou bellen, maar ze wil dat jij de uitvaart leidt. Ga dus naar huis Vineta, en bereid je voor op de begrafenis.'

Vineta was verbaasd. 'Ik heb nog nooit een begrafenis geleid,' zei ze. 'Ik weet helemaal niet hoe dat moet.'

'Het komt wel goed,' zei de directeur. 'Alles komt goed.'

Vineta wilde de mogelijkheid om over God te spreken tegenover de hele school en de familie en bekenden van Andrej niet voorbij laten gaan. Ze bereidde een overdenking voor over Lazarus.

Op de dag van de uitvaart kwam een grote groep mensen opdagen om afscheid te nemen. Vineta stond vlakbij de kist toen zij sprak.

'Als Jezus nu op aarde zou zijn, zou Hijvoorkomen dat deze kist in de aarde verdwijnt,' zei ze. 'Hij zou Andrej tot leven wekken zoals Hij deed bij Lazarus. Hij zou zeggen: "Sta op uit je graf." Maar ik weet dat Jezus deze woorden op een toekomstige dag zal spreken. Dan zal Andrej opstaan en eeuwig leven ontvangen. Onthoud dit ook voor jezelf.'

Die avond werd Vineta thuis gebeld door een collega. Ze verontschuldigde zich en was erg vriendelijk.

'De moeder van een leerling belde mij met de vraag om contact met jou op te nemen,' zei ze. 'De oma van de leerling is overleden en ze willen graag dat jij de uitvaart leidt.'

Vineta vond het niet moeilijk om deze uitvaart voor te bereiden want de oma had het leven van een engel geleid. Ze baseerde haar overdenking op Spreuken 31 en vergeleek de oma met de ideale vrouw. Tijdens haar overdenking waren alle ogen op haar gericht en kon je een speld horen vallen.

Vineta vertelde later aan een bekende: 'Weet je waarom ik zo van begrafenissen houd? Niemand spreekt je tegen en iedereen luistert.'

Vineta dacht opnieuw aan begrafenissen toen ze bezig was haar maandbudget op orde te krijgen. Als leerkracht verdiende ze niet veel en het was niet voldoende voor haar en haar twee opgroeiende zonen. Ze vroeg zich af hoe ze de eindjes aan elkaar kon knopen. Toen bedacht ze: 'Maar je weet hoe je een begrafenis moet leiden.'

Vineta belde met een uitvaartcentrum en bood haar diensten aan.

De directeur zei: 'Je krijgt een kleine uitvaart van me en dan zal ik beoordelen hoe je het doet.'

Na de begrafenis zei de directeur dat ze tevreden was.

'Vanaf volgende week mag je uitvaarten leiden,' zei ze.

Tussen klassen in sprong Vineta in haar auto, kleepte zich om en haastte zich naar uitvaarten. Soms verwisselde ze haar kleding zelfs voor een rood licht.

Spreken over God tijdens uitvaarten werd haar favoriete bezigheid. Ze hield ervan.

'Ik heb heel veel verhalen, soms verdrietig, maar ook grappig,' zegt ze. 'Ik zal ze niet vergeten.'

Vineta leidde meer dan tweehonderd begrafenissen totdat God de deur naar een andere carrière voor haar opende.

De collecte van de dertiende sabbat biedt mogelijkheden aan tieners in Letland om meer over de God te leren die eeuwig leven belooft. Een deel van de collecte wordt geïnvesteerd in een gebouw in Riga, Letland, dat dienst zal doen als centrum waar jongeren een taal kunnen leren, sport bedrijven en deelnemen aan activiteiten die hen op Christus richten. Dank voor een gulle gift.

13de sabbat: Uit het bovennatuurlijke

Letland, 30 september

Oleg and Sveltana

Voor Oleg betekende zijn huwelijk meer dan een partner en vriend. Voor hem betekende het dat hij samenleefde met iemand die geweldige krachten had.

Hij ervoer de krachten van zijn vrouw toen zij verlichting aanbood voor zijn chronische hoofdpijn.

'Vind je het goed als ik mijn hand op je hoofd leg?' vroeg Sveltana.

Zonder op antwoord te wachten plaatste zij een hand op zijn hoofd. De hoofdpijn was meteen verdwenen.

'Zo, dat heeft geholpen,' zei Oleg verbaasd.

Iedere keer als Oleg daarna hoofdpijn had, wist hij waar hij moest zijn. Hij wist niet hoe Sveltana het deed, maar daar maakte hij zich geen zorgen om. Er waren wel meer dingen die hij niet begreep in het Letland van de Sovjettijd. Het enige dat hij wel wist, was dat God niet bestond. Oleg was atheïstisch opgevoed en geloofde niet in God, net zoals heel veel mensen in het atheïstische Letland. Maar hij geloofde wel in onzichtbare krachten. Sveltana hield ervan om tijdschriften te lezen over bovennatuurlijke zaken en ze had ook contact met een kracht die je niet kon zien. Op een dag, toen Oleg de auto repareerde, hoorde Sveltana een stem die haar zei haar mentale krachten te gebruiken om de motor van de auto uit te schakelen. Voordat ze er zelfs maar over nagedacht had, sloeg de motor al af. De stem vertelde haar ook andere dingen die zij moest doen. Soms was de stem zo luid en duidelijk dat ze Oleg vroeg of hij het kon horen.

Oleg schonk niet veel aandacht aan de stem totdat deze zijn vrouw de opdracht gaf hem en hun drie kinderen te vermoorden. Sveltana weigerde de opdracht en ze zonk weg in groot verdriet. Drie dagen lang kon ze niet lachen. Ze wilde alleen maar sterven.

Oleg werd bang en vertrok met de kinderen.

Sveltana's moeder belde voor een ambulance en Sveltana werd overgebracht naar een psychiatrisch centrum.

In het ziekenhuis vroeg een oudere specialist aan Sveltana waarom ze dood wilde.

'Een onzichtbare macht is in mijn geest binnengedrongen en ik wil niet meer op deze manier leven,' zei ze. 'Misschien ben ik gek geworden.'

'Je bent niet gek,' verzekerde de arts haar. 'Je hebt iemand nodig met kennis van de Bijbel. Laat die persoon met je praten.'

Dat was een onverwacht advies van een psychiater in een atheïstisch land.

Toen Oleg de psychiater sprak, vroeg hij of zijn vrouw ooit nog uit het psychiatrisch ziekenhuis ontslagen kon worden.

'Ik kan haar hier niet houden, want ze is niet gek,' zei de psychiater. 'Ze heeft geen ziekenhuis nodig, maar een kerk.'

Oleg was geschokt. Een Sovjet psychiater adviseerde het christendom?

Oleg en zijn familie hadden geen connectie met enige kerk en Bijbels waren verboden. Hij wist niet wat hij moest doen.

Sveltana's moeder vroeg wanhopig aan een oudere vrouw op haar werk: 'Weet jij waar ik een Bijbel kan krijgen of met iemand over God kan praten?'

De vrouw was zevendedagsadventist.

'Dat weet ik zeker,' zei de vrouw. 'Mijn predikant kan met je dochter praten en je een Bijbel geven. Ga naar hem toe.'

Toen Sveltana uit het ziekenhuis kwam, ging ze samen met Oleg naar de predikant en legden hem hun situatie uit.

De predikant twijfelde er niet aan dat hier kwade machten aan het werk waren.

'Bid en God zal je bevrijden,' zei hij. 'Kom ook naar de kerk.'

Sveltana en de kinderen gingen naar de kerk. Binnen drie maanden werd zij gedoopt. Oleg was opgelucht dat zijn vrouw vrede gevonden had. Maar zelf was hij niet overtuigd van het bestaan van God en al helemaal niet dat hij God nodig had. Soms maakte hij Sveltana en de kinderen belachelijk omdat ze baden. Dan zei hij: 'Tegen wie praat je?' Hij vroeg hen waarom ze iedere sabbat naar de kerk gingen.

'Ga maar mee, dan kan je het zelf zien,' zei Sveltana.

Oleg ging mee en wat hij zag beviel hem. Toen de predikant aanbod om samen met hem de Bijbel te bestuderen, ging hij akkoord. Hij gaf zijn hart aan God en werd gedoopt. Alle drie de kinderen zijn op een later tijdstip ook gedoopt.

'Nu ben ik zelf predikant in de kerk,' zegt Oleg. 'Ik had nooit kunnen bedenken dat ik nog eens predikant zou worden.'

Oleg is meer dan predikant. Sinds 1998 was hij jeugdleider binnen de kerk. Hij werkt met pathfinders en geeft leiding tijdens kampen en allerlei andere activiteiten. Sveltana werkt nauw met hem samen. Oleg helpt bij het project van de dertiende sabbat in Riga, Letland waar een gebouw wordt neergezet dat dienst zal doen als een centrum waar jonge mensen een taal kunnen leren, sport kunnen bedrijven en deel kunnen nemen aan andere activiteiten die op Christus gericht zijn. Dank voor een gulle gift die dit project en een jeugdkamp voor pathfinders in Montenegro op weg zullen helpen.